



BIBLIA

Az áprilisi elmélkedéseket a debreceni „Keleti szél” közösség (sorrendben: Balogh László, Berta Erzsébet, Kis Imre, Balogh László), a májusiakat Tóth Miklós (Fertőd-Eszterháza) készítette.

Április 3. – Húsvét 2. vasárnapja – Jn 20,19-31 – „Békesség nektek!”

„Békesség nektek!” – köszönti Jézus a félelem miatt bezárkózott tanítványokat. Nagy szükségük is van a megnyugtatóra, mert rettegnek, hogy ők is Jézus sorsára jutnak. Romba dőltek az álmaik. Izrael szabadságának visszaállítására, dicsőségre, diadalra számítottak, ehelyett keresztre feszítették a Mestert, és nekik a csúfos menekülés, bujkálás jutott.

„Békesség nektek!” Szép köszöntés. Sok jelentést hordozhat. Mintha azt mondaná: „Ne féljétek, én vagyok az! Ne nyugtalankodjatok, nincs okotok a félelemre, tőlem nem kell félnetek! Ha békesség van a szívetekben, és az Úrra bízátok magatokat, semmitől, senkitől nem kell félnetek. Nem fog megkímélni a szenvedésektől, de mellettetek lesz mindig, ahogy velem is.”

Vajon nekünk hányszor lenne szükségünk, hogy valaki így köszöni ránk: „Békesség neked! Ne nyugtalankodj, mi lesz a gyerekeidből, nem neked kell az ő életét élned, nem kell a gyenge szellőtől is óvnod, meg fogja állni a helyét! Neki a te bátorításodra, szeretetedre és jó példádra van szüksége. Minél kevesebb szövegre, de annál több

megértésre, biztatásra. Lazíts! Ne csak a hibáit vedd észre. Örülj az apró sikereinek is, és dicsérd meg! Bízzál benne, engedd, hogy önállóan próbálgassa az erejét! Javára válik.”

„Békesség nektek!” Ölelétek meg egymást, házastársak! Társad érezze szeretetedet! Szükségetek van egymás bátorítására az élet nehéz kihívásai közben. Erőt ad úgy elindulni hazulról, ha tudod, bármi történik is nap közben, este békesség és szeretet vár otthon. Ő, bár minden szóváltás, minden konfliktus után lenne bennünk erő, lenne bennünk lelki nagyság azt mondani, „Békesség neked!”

Két unokám református óvodába jár. Amikor értük megvev, a szülők, az óvónők és a gyerekek is így köszönnek: „Áldás, békesség!” Hasonlít Jézus előbbi köszönéséhez. Kicsit nehéz megszokni, de bele lehet jönni. Az ember automatikusan mondja: „Jó napot!” De aztán vált: „Hm... Áldás, békesség!” És hozzá mosolygunk egymásra, mert érezzük, hogy ez több, mint a „Jó napot kívánok!” Súlva van. Összetartozás van a szavak mögött. Összetartozunk a hitben, mert ugyanabban az

Istenben hiszünk, és kívánjuk egymásnak az ő áldását és békességét. Szeretnénk átadni a hitet a gyerekeinknek, unokáinknak, és örülünk, hogy az óvoda is segít ebben.

Jézus megismétli a köszöntését. „Békesség nektek!”, de utána nem sokat teketóriázik, rátér a lényegre: „Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.” Máté evangéliuma úgy írja: „Menjétek tehát, tegyétek tanítványommá minden népet...”

Itt kiderül, hogy Jézus békessége nem a gondtalan nyugalmat, nem a nagy semmittevést jelenti. Az ő szeretetrendjében meg kell dolgozni a belső békéért. Tartósan akkor lehet bennem béke, ha betöltöm a küldetésem, azaz a magam képességei, lehetőségei szerint munkálkodom a tanítványok gyűjtésében.

Akarom, hogy Jézus békessége legyen bennem? Igen? Akkor hegyeznem kell a fülemet, hogy mire küld Jézus, és ezt a küldetést meg kell valósítanom. A békesség receptje ennyire egyszerű, de egyúttal szép és nehéz feladat.

A Teremtő áldása legyen a küldetéseden!

Április 10. – Húsvét 3. vasárnapja – Jn 21,1-19 – „Szeretsz-e engem?”

A János-evangélium e záró fejezete számos kérdést vetett és vet fel a szöveg teológus és nem-teológus olvasói számára egyaránt. Hozzá-toldás-e, vagy az evangélium szerkesztésének, esetleg kiegészítője ez? Hogyan értelmezhetők olyan szimbólumai, mint például Péter meztelensége, a kifogott halak száma (153), s egyáltalán Péter és a tanítványok éjszakai halászása? Ki a szeretett tanítvány, s ha ő, mint ahogy közkeletűen ismert, maga János, az evangélista, akkor ki az itt olvasható történet elbeszélője? (A textus eltérő fordításaiból adódó eltérő jelentésekről nem is beszélve.) Mivel azonban nem vagyok jártas e fontos teológiatörténeti kérdésekben, a szövegnek csupán egyik lehetséges örömezetére koncentrálok, arra, amelyik megszólaltathat-

tó a biblia nem-professionális olvasói számára is.

Számomra ez Péter hitvallása és kiválasztása a pásztorszerepre. Péter háromszoros hitvallása (15-17. v.) nem más, mint korábbi háromszoros tagadásának (Jn 13,38 és 18,17-27) ellentétes előjelű megismétlése. Mintha kérdéseivel – „Szeretsz-e engem?” – Jézus nyilvános alkalmat adna Péternek arra, hogy a szeretet megvallásával eltörölje korábbi gyáva árulását, és újjáteremtse kapcsolatát az Úrral. Péter pásztorszerepre jelölése is – „Legeltesd a bárányaimat!” – a szeretetnek e nyilvános megvallásához kötődik.

A hitvallásnak ezt a kitüntetett-ségét (mind a bűnök felülírásához, mind az Istenhez fűző kötelék, a religio helyreállításához, mind pedig a pásztori feladat elnyeréséhez) az is

aláhúzza a történetben, hogy Péter maga nem ismeri fel Jézust (jóllehet harmadik eljövetele volt az már akkor). Pontosabban nem Péter ismeri fel Jézust, hanem a *szeretett tanítvány* az, aki megszűgja neki: „Az Úr van ott!” A felismerés, az Istenre ismerés karizmája nem az övé tehát. Az ő karizmája jobban hasonlít az átlagkeresztény ajándékára, az önféltő gyávaság és az önfeláldozó szeretet ellentétes vonzásából fakadó lelki küzdelem képességére. Arra, hogy ha gyávaságunk miatt időről-időre elveszítjük is Istent, hitvallásunkkal időről-időre vissza is találhatunk hozzá.

Számomra ehhez adnak biztatást Péter jelképes történetei (árulásának és hitvallásának dinamikája) – és ennek lehetőségét teremti meg a végtelenül nagylelkű Isten.

Április 17. – Húsvét 4. vasárnapja – Jn 10,27-30 – „Juhaim hallgatnak szavamra”

Palesztinában a nyájakat a hegyi legelőkön tartják. Éjszakára ellenben karámba terelik őket, megvédve az állatokat a ragadozóktól és a rablólóktól. A juhok megismerik pásztoruk hangját, és követik gazdájukat.

Jézus jelzi, hogy ő egy az Atyával, de az őt követő nyájjal is teljes egységben van.

Április 24. – Húsvét 5. vasárnapja – Jn 13,31-35 – „Amint én szerettelek titeket...”

Több mint kétezer éve hangzottak el Jézus szavai: „Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek egymást ti is.”

Példának állította magát a tanítványai és minden követője elé. Hogyan szeretett? Az evangéliumok részletesen leírják. Amíg az apostolokkal járta a vidéket, mindenét megosztotta velük, a végén pedig az életét áldozta a barátaiért.

Új parancs. A „Szemet szemért, fogat fogért” ószövetségi törvénytől képest Jézus óriási szemléletváltást vár el a tanítványaitól. Túlzás nélkül állíthatjuk, hogy Jézus fenti parancsa nemcsak a vallás történetében, de a világtörténelemben is hatalmas változásokat indított el.

Érdeemes elgondolkodni tehát, hogy a kétezer év folyamán a magukat Jézus követőinek valló keresztények mennyire vették komolyan az új parancsot. Hogyan értelmezték a változó korok és változó teológiai irányzatok? Mennyire volt hangsúlyos, és mennyire került árnvékba? És ma hogyan állunk a szeretet parancsával? Ne legyünk

Május 1. – Húsvét 6. vasárnapja – Jn 14,23-29 – Közös otthonunk

Jézus készül visszamenni a Mennyei Atyához. Nem akar egyedül odajutni. Annak örülne, ha apostolai is vele lennének. Lakásról, otthonról beszél nekik. Ő jól érezte magát a mennyei otthonban. Neki már van tapasztalata arról, hogy milyen a Mennyei Atyánál lenni, otthon éreznünk magunkat Istennél. Kell a szeretetkapcsolat az Istennel. Egyrészt Jézus is újra bele akar kapcsolódni, másrészt minket is oda akar kapcsolni Istenhez. Se ő, se én ne legyek egyedül! Így már közös az otthonunk. Nemcsak vendégek vagyunk, hanem testvérei Jézusnak, és gyermekei a Mennyei Atyának. Nem csoda, ha Jézus nem remeteként élte le az életét, hanem közösségen apostolaival, a tizenkettővel.

Mi hogyan juthatunk oda? A szeretet cselekedetei által. Ezek konkrét tettek. Mindennapi életünk-

A hasonlat rendkívül találó, beszédes. Az ember is társas lény, szüksége van a csoportra, amelyben él, amelyben élmények érik és amely biztonságot ad. És szüksége van arra az irányító eszmére, amely Jézusban jelenik meg.

Mi is folyamatosan akarunk azonosulni közösségeinkben szel-

elbizakodottak! Ne gondoljuk, hogy mi megtaláltuk a bölcsek követ, és kétezer év után mi végre tudjuk, kizárólag mi tudjuk helyesen, mit jelent úgy szeretni, ahogyan Jézus. Persze nem mondom, hogy tévúton, vakvágányon járunk, de a századok tapasztalatain okulva joggal feltételezhetjük, hogy amint a történelem folyamán az emberiség egyre jobban megértette a jézusi parancsot, ez a folyamat folytatódni fog, és megmutatkozik az emberek életében is.

Naiv optimizmus a feilődési folyamat megíósolása, látva a világban erősödő, nagyvonalú nem-jézusi tendenciákat, a mérhetetlen erőszakot, kizsákmánvolást, nyomort? Ahogyan erősödik a negatív kihívás, valószínűleg erősödik a jézusi tartalmú pozitív válasz is. Valószínűleg nem egyenes vonalon alakul a feilődés, hiszen eddig is sok kacsaringó, zsákutca, eltévelyedés jellemezte a kereszténység történelmét. És ha mégis a sátáni erők fognak dominálni mindenütt a Földön? Ez a forgatókönyv sem zárható ki. Akkor viszont elpusztul az élet ezen a bolygón. Miért? Mert a Teremtő

ben, a hétköznapiakban, az élet sok-sok területén: a családban, a munkahelyen, baráti körben, utazás közben. A Jézustól kapott tanítást kell megélnünk. „Békességet hagyok rátok”, mondta Jézus az apostolainak. A tanítványok zaklatottak, Jézusnak meg kell nyugtatnia őket. – *Milyennek gondolom és képzelem Jézus békéjét? Lehet külső béke, és lehet belső béke. Megbékélés önmagammal, másokkal (azokkal, akik elfogadnak, családtagjaim, szeretteim, s akik nem fogadnak el, vagy éppen ellenségesek velem szemben), és Istennel.*

Május elseje egyben Munkás Szent József ünnepe. Ő a munkások védőszentje. Ünnepe XII. Piusz pápa vezette be 1955. május 1-én. Isten munkatársaivá fogad bennünket, hogy tovább gyarapítsuk az általa elindított valóságot. Minél

lemlig, lelkiileg és természetesen külsőségeinkben is. Minden nap próbára tesz minket, különösen akkor, ha magunkra maradunk!

Fájdalmasan hiányzik az akolmeleg, a tiszta szó, az iránymutatás. Ha nem vigyázunk, a világ könnyen kiragad minket Jézus kezéből, az örök élet ígéretéből.

olyannak alkotta a világot, hogy az ő értékei nélkül előbb-utóbb olyan működési hibák lépnek fel az evgén és a társadalom életében, amelyek a pusztuláshoz vezetnek.

A jézusi értékek nem feltétlenül ott érvényesültek leginkább, ahol látványosan megjelent a pompa és a hatalom. Sőt! Az az Isten, aki a kövekből is tud magának „fiakat teremteni”, gondosan belelehelte az maga lelkét, a jóra törekvő lelkét az emberbe, s a jóra törekvő vörös fonala időről időre csodálatos módon felbukkant a történelem folyamán. Hol egy Szent Ferencet követő szerzetesrendben, hol egy világi mozgalomban, hol egy tanúságot tevő, például adó püspökben, mint például Márton Áronban.

„Amint én szerettelek titeket ...” Mit jelent ma számomra a jézusi szeretet? Kiket tudok úgy szeretni, amint Jézus szerette az övéit? Kikkel osztom meg anvagi és szellemi javaimat? Mennyire tág és mennyire szűk ez a kör? Kik a barátaim? Számukra is a jézusi szeretet a mérce? Kiért, miért lennék hajlandó akár az életemet is feláldozni?

jobban azonosulunk az akár a hivatalkból, akár a szakmánkból következő feladatokkal, annál több közünk lesz az egész világhoz és annak jó irányú kibontakozásához. A munka megbecsüli a Teremtő Isten ajándékait és tőle kapott talentumainkat, amelyeket föl kell használnunk életünk folyamán.

Jézus is így élt názáreti otthonában. Dolgozott, ahogyan mi is. Így mindennapi munkánk során, az élet lehétköznapiabb dolgaiban mi is közösségben vagyunk vele. A munkanélküliség ezért is nagy megpróbáltatás a munkaképes ember számára. Imádságos lelkülettel gondolkunk ma azokra is, akiknek nincs munkájuk. Ferenc pápát idézem: „Munkás Szent József járjon közben az emberi élet Isten akarata szerinti rendjének megvalósulásáért, hogy mindannyian boldoguljunk itt a

földön, s méltók legyünk az üdvösségre.”

Május első vasárnapja: Anyák napja. Imádsággal és virággal köszöntjük az édesanyákat és a nagy-

mamákat. Az édesanya minden ember szívében különleges helyet foglal el. Körülvesszük szeretetünkkel, megbecsülésünkkel és tiszteletünkkel. Ugyanígy nagymamáinkat

is. Ha élnek még, akkor köszöntjük őket. Ha már a temetőben nyugszanak, imádkozunk értük. Aki teheti, keresse meg, és imádkozza el *Dsida Jenő* Hálaadás című versét.

Május 8. – Urunk mennybemenetele – Lk 24,46-53 – Életszakaszok, feladatok

A föltámadt Jézus még 40 napon át övéivel volt, és tanította őket. Beszélt nekik az Isten Országáról. Aztán befejezte Istentől kapott küldetését itt a földön. Lezártak a megjelenései. – *Mi hogyan tudjuk lezárni, befejezni életünk egy-egy szakaszát? Hogyan oldunk meg, hogyan viszünk végig egy-egy feladatot? Tudjuk-e azt maradéktalanul teljesíteni?*

Mennybemenetele előtt Jézus két feladattal bízta meg apostolait. Egyrészt még várakozniuk kell, hogy eljőjön a megígért Szentlélek, aki betölti őket erejével. A várakozás tíz napja alatt együtt maradtak, és közösen imádkozva várták a Szentlélek pünkösdi eljövételét. Másrészt apostolait és mindazokat, akik hűségesek maradtak hozzá, Jézus feladattal bízta meg. El kellett indulniuk az akkor ismert világba, hogy az embereknek hirdessék az evangéliumot. Tehát kettős mozgást figyelhetünk meg. 1. Maradjanak a városban, Jeruzsálemben, hogy imádkozva fölkészüljenek a Szentlélek fogadására. Várakozzanak, gyűjtse-

nek erőt, és tegyék alkalmassá szívüket-lelküket arra, hogy a Szentlélek eltöltse őket erővel, bátorsággal és missziós tudattal. 2. Küldetését kaptak, induljanak.

Hányszor megmutatkozott ez az ellentétes mozgás Jézus és tanítványai életében! Jézus éppen akkor küldi őket, amikor ők maradnának. A színeváltozás hegyén azt mondják: „Uram, jó nekünk itt lennünk.” Mire Jézus: „Keljeteek föl, és ne féljeteek” (Mt 17,4.7)! A kenyérszaporításkor a nép és az apostolok föllelkesülnek. Királlyá akarják őt tenni. Jézus kényszeríti tanítványait, hogy szálljanak hajóba, és menjenek át előtte a túlsó partra (Jn 6,15; Mt 14,22). – *Saját életünkben is sokszor van ilyen kétirányú mozgás. Amikor az ünnepek vagy a vasárnapok előtt el kellene csendesedniünk, és léleken készülődniünk, akkor mi idegeskedniünk, vásárolunk és futkosunk* (ld. Advent, Nagyböjt).

Vegyük szemügyre a helyet, a várost, ahol mindez történik! Jeruzsálem. Ismét megjelenik a kettős-

ség. Bűnösök és szentek városa. Milyen sokan ellenségesen viselkednek Jézussal szemben. Gáncsoskodnak, áskálódnak ellene. El akarják veszejteni. Mások hallgatnak rá, és tanítványai, apostolai, követői lesznek, mert meghallják hívó szavát, és igennel válaszolnak rá. Az utolsó vacsora történése: az áruló Júdás és a hűséges tanítványok. Péter háromszor megtagadja, János bátran és hűségesen követi a főpap udvarába. A Golgota hegye: a keresztre feszítés és egyben a föltámadás helye. Maga Jeruzsálem, az erős város, a félelem, az üldöztetés, ugyanakkor a föltámadás, a mennybemenetel és a Szentlélek eljövetelelének helye.

Nekünk is van lelki-szellemi Jeruzsálemünk, ahol megjelenhet ez a kettősség. Mi is meghalljuk Jézus hívó szavát, és elfogadjuk, azonosulunk a missziós küldetéssel, vagy pedig elutasítjuk és hátat fordítunk neki? Hogyan éljük meg életünk folyamán ezeket az eseményeket? Milyen a missziós lelkület bennünk?

Május 15. – Pünkösdvasárnap – Jn 20,19-23 – A Lélek-áradás ma is történik

Pünkösöd a Szentlélek eljövetele. Az Egyház születésnapja. Jézus elküldi apostolaira a megígért Szentleket. A Lélek szélzúgás kíséretében, tüzes lángnyelvek alakjában kiárad, és leszáll az apostolokra. Ma léleken mi is átéljük azt az örömet, amelyben az apostolok részesültek. Bár mi fiatal iskolások voltunk, amikor bér málkóztunk, arra mégis emlékszem, hogy a templomban imádsággal készültünk a bér málkózásra, és tanultunk a Lélek gyümölcseiről.

Isten Lelke már a teremtés hajnalán ott lebegett a vizek fölött. A Pünkösöd is új teremtés. Az első teremtéskor az Úr az emberbe lehelt az élet leheletét. Életre hívott bennünket. Most a föltámadt Jézus küldi és árasztja ki a Lelket apostolaira. Új életet lehel a félénk, csüggedt, bátortalan apostolokba. Itt is új teremtés történik.

A Lélek nélkül félénkek és gyámoltalanok voltak az apostolok. Miután megkapták és befogadták a Szentleket, bátran és egyértelműen kiálltak a Jeruzsálemben összegyűlt zarándokok elé, és hirdették nekik a

megfeszített, de harmadnapra föltámadt Jézus Krisztust. Meghozták az életre szóló döntést, elköteleződtek. Immár Jézus mellett akartak tanúskodni, az ő evangéliumát akarták hirdetni. Átérezték azt az új erőt, amellyel a Szentlélek eltöltötte, és amellyel a misszióra küldi őket. Ők is új teremtménnyé lettek. A tíznapos imádság és várakozás eredménye lett, hogy kinyitották szívüket-lelküket, és betölthette őket a Szentlélek.

Nekünk is ez az első feladatunk. Mennyire várjuk, mennyire hívjuk a Szentleket imádságainkban? Tudunk-e imádságos lelkülettel, és együtt, közösségileg várakozni, mint az apostolok is tették? Így készülünk-e az ünnepre? Második feladatunk: Vajon engedjük-e, mennyire engedjük, hogy Isten Szentleke bennünket is fölhasználjon a tanúságtévként, hittvalló életre?

Visszaemlékszem, hogy kispap korunkban, a téli vagy a tavaszi szünetekben fölkerekedtünk idősebb kispaptársainkkal, és elmentünk Gyurka bácsihoz, Dombi Feri bá-

csihoz, Butsy Lajoshoz, Horváth Imréhez, Beton atyához, Bindes Feri bácsihoz, hogy tanuljunk tőlük, tapasztalatokat gyűjtsünk, imádkozunk, és készülünk papi hivatásunkra. Sokszor virrasztottunk és imádkoztunk a templomban. Kértük, hogy a Szentlélek Úristen tüze, szeretetlángja töltsön el bennünket is. Ilyenkor megtisztító, megerősítő, bátorító erőt éltünk át. Örömmel mentünk vissza a győri szemináriumba, és sokat beszélgettünk egymással mindezekről az élményeinkről és tapasztalatainkról.

Az isteni erő, a dűnamisz szétáradt Pünkösödkor. Ami akkor történt, az azóta is történik, mert a Pünkösöd szüntelenül történik, ma is itt van köztünk.

Szentlélek Úristen! Élj és működj bennünk! Figyeljünk jelenlétedre, és mindazon adományaidra, amelyeket nap mint nap kapunk tőled! Tanúságtételünkkel hirdessük jelenlétedet! Áradj szét a téged befogadó emberek között! Jöjj, Szentlélek Úristen, és újítsd meg a föld színt, és minden életre kél!

Május 22. – Szentháromság vasárnapja – Jn 16,12-15 – Isten élete szeretetközösség

Csak emberi hasonlatokkal tudunk beszélni a Szentháromságról. Jézus is képekben beszélt Istenről, az ő Atyjáról. Ezek a képek nem hamisítják meg őt, hanem egy-egy felvillanást, fogalmat adnak életéről, létéről. A próféták az Ószövetség könyveiben úgy beszélnek róla mint Jegyesről, Barátról, Pásztorról, szigorú, büntető, haragvó, harcias, ugyanakkor irgalmas és megbocsátó Istenről. Hangsúlyozzák, hogy féltékenyen szereti népét, és sasszárnyon hordozza őket. Jézus mint Abbáról, Atyáról beszél nekünk Istenről. Szent Tertullianus egyház-ata írta: „Három és egység a Szentháromság. Ő az élet, a szeretet, a bölcsesség és a jelenlét.” Szent János apostol leírja levelében ezt az egyszerű mondatot: „Az Isten szeretet” (1Jn 4,8).

Ebből a gondolatból indulhatunk ki. Amikor Istent mondunk, behelyettesíthetjük a szeretet szót. Ott találkozunk a szeretettel, a szeretet megnyilvánulásaival. A szeretetben bizalommal fogadjuk el Isten jelenlétét. Isten meghív bennünket arra, hogy szeretetközösségben éljünk övele. Istennel való kapcsolatunk

alapja a szeretet, éppen úgy, ahogyan a szentháromsági személyek egymás közti kapcsolatának is. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek egymás iránti szeretete nem zárul be. Éppen ellenkezőleg. Megnyílik felénk, emberek felé. Itt talán lehet hivatkozni arra, hogy Isten a saját kép-mására és hasonlatosságára teremtett meg bennünket. Ahogyan Isten nyitott a szeretetre, vagyis képes adni és képes elfogadni szeretetet, ugyanígy képesek vagyunk mi, emberek is.

Nálunk, a győri egyházmegyében a püspök úr Apor Vilmos-évet hirdetett. Apor Vilmos ünnepe május 23-a. Tavaly volt pappá szentelésének 100., és vértanúságának 70. évfordulója. Az idei esztendőben arról emlékezünk meg, hogy a győri karmelita templomból 30 éve hozták át hamvait a bazilikába, ahol a háború óta nyugodott. Húsz éve történt a néhai szentatya, Szent II. János Pál pápa győri látogatása, amikor is imádkozott boldog Apor Vilmos püspök vértanú sírjánál.

Apor püspök egyik bérmálási szentbeszédéből idézek: „Isten legbensőbb titka a Szentháromság tana. Sose fogjuk egészen megérteni,

mert túl nagy és túl fenséges. A sasról mondják, hogy fiókáit, mielőtt még szárnyat bontani képesek volnának, csőrében felviszi a fellegek fölé, és szoktatja ahhoz, hogy a napba nézzenek. Ha elkábulnak ettől, a mélységbe löki őket, mert akik nem tudnak a napsugárba nézni, nem méltók a sas méltóságához. Isten is, akiket gyermekeinek kíván elismerni, lényének fényébe enged belénezní, amikor a Szentháromság hittételeit megismerteti velük. Az Isten élete csupa gazdagság és boldogság, örökké tartó, soha ki nem alvó, soha meg nem nyugvó, soha ki nem merülő folyamat, mely tele van okossággal és bölcsességgel, tele összhanggal és szépséggel, tele melegséggel és boldogító szeretettel” (Gyömöre, 1943. szeptember 13.).

Mi, akiket megkereszteltek (be-merítettek) az Atya, a Fiú, és a Szentlélek nevében, bekapcsolódhatunk a Szentháromság közösségébe. Az már rajtunk fordul, hogy éljük-e a Szentháromság Egy Isten szeretetét a családban, a kisközösségben, munkahelyünkön és környezetünkben.

Május 29. – Úrnapija – Lk 9,11b-17 – Találkozás és közösségformálás

Úrnapija a szentmisére és a szentáldozásra irányítja a figyelmünket. Mindkettő közösségalkotó és közösségformáló alkalom. Találkozás Jézussal és egymással. A találkozás pedig lehetőséget ad arra, hogy egyre krisztusibb emberré alakuljunk.

Az ősegyház a kezdetektől ünnepelte a kenyértörést. Lukács már az Apostolok cselekedeteiben leírja, hogy a hívek kitartottak a kenyértörés közösségében.

A mai evangéliumi történetben Jézus nem akarja, hogy az emberek éhesen menjenek haza. A tanítványoktól jön az első ötlet, hogy az emberek menjenek a környékbeli tanyákra, és önmagukat vendégeljék meg. A második ötlet, hogy apostolai elmennek vásárolni. Jézus szerint egyik ötlet sem jó. Nem. Adjatok a tiétekből – vagy még mélyebben: magatokból! Hiszen ez az igazi adás: önmagunkból adni, önmagunkat odaajándékozni. Jézus is ezt teszi majd az utolsó vacsorán.

Kérdezhetnénk: Vajon képes-e az ember önmagából adni, vagy még inkább önmagát odaadni másoknak? Igen. 1. Például a házaspárok, a férj és a feleség önmagukat adják egymásnak: testüket-lelküket, értelmüket, érzelmeiket, szívüket, akaratukat. 2. Az édesanya is, amikor kilenc hónapon keresztül a szíve alatt hordozza magzatát, saját testét és vérért adja neki táplálékul. Saját testén-vérért osztozik gyermekével, magzatával. Új életet táplál legbelül. 3. A tagok a kisközösségben is ezt teszik: önmagunkat, tudásunkat, időnket, lelkiségünket, szeretetünket, munkánkat, figyelmünket adjuk a másoknak és a közösségnek. Vigaszt nyújtunk, bátorítunk, új erőt öntünk az elcsüggedt testvérebe. Mindezeket keresztül magát Krisztust akarjuk adni, egyrészt a kisközösségi tagoknak, másrészt a kívülállóknak, munkatársainknak és környezetünknek. 4. Az egyházban és az egyházközségekben a hívek ugyanígy adják idejüket, munkájukat, imádságukat, apostolkodásukat,

értelmüket, akaratukat egymásért és a közösségért.

Az ember természete olyan, hogy személyes kapcsolatokra, személyes találkozásokra vágyik. Jézus is jól tudta ezt. Ezért hagyta ránk Testét és Vérért az Oltáriszentiségben. Emlékezzünk csak, hogy otthon, falun, a családok tartották egymással a kapcsolatot. Az unokatestvérek ismerték egymást. A személyes találkozásokra fölkerelkedtünk, és elmentünk a közelben vagy a távolban lakó rokonokhoz és ismerősökhöz. Nem sajnáltuk rá az időt, mert tudtuk, hogy a rokoni szálakat így lehet erősíteni. Ma a technika fejlődése megkönnyíti a beszélgetéseket, és áthidalja a távolságokat. Ugyanakkor a személyesség rovására is mehet, és elmaradhatnak a találkozások.

A szentmise és a szentáldozás ma is alakítani akar bennünket. Személyes találkozásokra hív bennünket hétről hétre, napról napra. Élünk ezekkel a Jézus adta lehetőségekkel!